

Fellebbezés a törvényszék azon ítélete ellen, amely a pert megszünteti és kimondja, hogy a munkaügyi bíróság bir hatáskörrel. Felperes hírlapíró százalékban megállapított haszonrészesedésért perli az alperes lapvállalatot. Alperes pergátló kifogást emel a Pp. 180. §. 3. pontja alapján és vitatja, hogy a per a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik. A törvényszék a pergátló kifogásnak helyt ad és a pert megszünteti. Az ítélet ellen felperes él fellebbezéssel. Fellebbezését a tábla-hivatalból visszautasítja és végzését azzal indokolja, hogy a munkaügyi eljárást szabályozó és részben ma is érvényben levő 9180—1920. M. E. számú rendelet 5. §-ának utolsó bekezdése kimondja, hogy „a bíróság határozata azon az alapon, hogy az ügy a munkaügyi bíróság vagy a rendes bíróság hatáskörébe tartozik, fellebbezettel meg nem támadható és hivatalból sem vizsgálható felül“.

A Kuria ezen végzést megváltoztatva igen érdekes, elvi döntést hozott. Ugyanis kimondta, hogy annak a kérdésnek eldöntésénél, hogy a munkaügyi bíraskodásról szóló 9180/1920. M. E. számú rendelet 5. §-ának utolsó bekezdésében foglalt rendelkezésben, amely szerint a bíróság határozata fellebbezettel meg nem támadható azon az alapon, hogy az ügy a munkaügyi bíróság vagy a rendes bíróság hatáskörébe tartozik, a „bíróság“ kifejezés alatt általában a bíróságokat vagy pedig csak az említett szakasz előző bekezdéseiben említett járásbíróságot és munkaügyi bíróságot kell-e érteni, a jogszabályok értelmezésére vonatkozó szabályok szerint a vitás rendelkezésnek a jogorvoslati rendszer idevonatkozó elveit kifejezésre juttató hasonló tárgyú eljárási szabályokkal, így a Pp. 11. §-ával és 759. §-ának 3. bekezdésével való összevetéséből kell kiindulni. Ezek közül a Pp. 11. §-ának rendelkezése indokolásából is megállapíthatóan azon az elven nyugszik, hogy mivel a törvényszéki eljárás nagyobb biztosítókkal van ellátva, mint a járásbírósági, a törvényszéknek, mint nagyobb hatáskörű bíróságnak határozata ne legyen fellebbezettel megtámadható azon az alapon, hogy az ügy a kisebb hatáskörű járásbíróság elé tartozik. Hasonló elvi álláspont tűnik ki a rendes bíróság és a községi bíróság közötti viszonylatot illetően a Pp. 759. §-ának 3. bekezdésében foglalt jogszabályból is. A polgári perrendtartás ezen alapvető elvének analógiájára a 9180/1920. M. E. számú rendelet említett rendelkezése helyesnek csak akként értelmezhető, hogy az csupán a járásbíróságra és a munkaügyi bíróságra vonatkozik, a törvényszékre ellenben nem.

A Kuria ezen döntésével egy fontos perjogi kérdést precizíroz, mert hiszen a 9180/1920. M. E. rendelet vitás 5. szakasza tényleg hasonlított Pythia jóslatához. Miután pedig a bíróságok sokszor szigoritva magyarázzák a jogszabályokat, a felek néha jogos és alapos jogorvoslatiaktól lehetnek elzárva. Az, hogy a Kuria a munkaügyi perekben emelt pergátló kifogásokra hozott ítéletek ellen használható jogorvoslat kérdését, mint láttuk, kiterjesztően értelmezi, még nem ad lehetőséget a felesleges és alaptalan fellebbezéseknek, mert hiszen mindössze a munkaügyi eljárási jogot szabályozó 9180/1920. M. E. rendeletet

hozza a Pp. rendelkezéseivel összhangba, természetesen oly módon, hogy a rendeletet hozzáidomítja a törvényhez.

d. B. Z.

Ügyvédség.

A zárt ügyvédség kérdéséhez.

Külön számot szentelt a P. J. az ügyvédkérdésnek.* Az abban megjelent hozzászólásokat talán úgy is nevezhetném, hogy el nem hangzott beszédek. A P. J., igen helyesen, azon az állásponton van, hogy mindaz, amit ma ügyvédkérdésnek szoktak nevezni, már nemcsak az ügyvédeket érdeklő problémák összessége. Különböző társadalmi rétegek és gazdasági osztályok problémáiba szövődnek lassanként mindazon tünetek, amelyek a magyar ügyvédség belső és külső életében mutatkoznak és amelyek elementáris erővel követelik az ügyvédkérdés megoldását.

A társadalom életében csak úgy, mint a fizikai lét minden funkciójában érvényesül a hatás és kölcsönhatás törvénye és így tagadhatatlan, hogy sok igazság van abban, amire az ügyvédkérdés hozzászólói rámutatnak akkor, amidőn a bajok és visszasságok okozóit az általános gazdasági válságban, az elszegényedésben, az ipar és kereskedelem pangásában és a világszerte mutatkozó munkanélküliségben látják. (*Balkányi, Belatiny, Benedek Sándor, Glücksthal, Györki, Kozma Jenő.*) Szabadjon azonban az illusztris felszólalókkal szemben arra hivatkoznom, hogy, mint az Ügyvédi Rendtartás tervezetének egyik elkészítője, aki a válságnak nemcsak igazságszolgáltatási, törvényeinkben rejlő okait vizsgáltam, hanem igyekeztem annak szociológiai, szociálpolitikai és statisztikai hátterét is tanulmány tárgyává tenni, az ügyvédi rendtartás reformjának elkészítését nem kizárólag gazdasági okok teszik szükségessé. A gazdasági okok pedig, fájdalom, csak kis részben azonosak azokkal az okokkal, amelyek a más életpályám működök efemer elszegényedését eredményezték.

Az ügyvédi pálya túlszűfolttsága érezhető volt már a háboru előtt is. Nem volt oly ügyvédgyűlése az országnak, amelyen komoly érvek ne hangzottak volna el a pályára való özönlés ellen és amelyeken prófétai ihlettséggel, mintegy matematikai pontossággal meg nem rajzolták volna azt a katasztrófális jövőt, amely ma a magyar ügyvédség sivár jelenjében nyilvánul meg.

Véleményem szerint a szükségletet a kínálat mindig meghaladta. Ez volt az oka annak, hogy a magyar ügyvédnek foglalkozásánál fogva soha sem volt olyan tekintélye sem ügyfelekkel, sem pedig hatóságokkal szemben, mint bárhol Európában és ez volt az oka annak, hogy soha sem tudta magát füg-

* Polgári Jog. 1927. 8. szám.